Ч. 158. Второк 28 (15) липня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Конституция в Туреччині. — Положенє в Сербії.

Султан Абдул Гамід уступив супротив рішучости молодотурецкого табору. Однако не треба гадати, що конституция в Туреччині, навіть совістно переведена, розвязує всі теперішні замотані справи в єї європейских провинциях. Абдул Гамід маючи перед собою дві трудности: справу реформ в Македониї і можливість інтервенциї європейских держав з одної, а молодотурецку ворохобню з другої сторони, вибрав для себе найліпший вихід з трудностий і заспокоїв магомеданьске населенє своєї держави, здобуваючи собі в нїй вільну поміч против європейских держав. Помимо бо того, що молодотурецка ворохобня вибухла в Македониї, то між молодотурками а македоньскою революцийною орґанізациєю єсть величезна ріжниця. Революцийна орґанізация домагає ся автономії, а навіть деякої окремішности від Туреччини, о скілько далось би то осягнути. Инакше глядить на македоньску справу орґанізация молодотурецка, противна з засади не лише окремішности, але й ширшій автономії. Між тим як македоньска революцийна орґанізация числить в першім ряді на інтервенцию європейских держав, а особливо Анґлії, то молодотурецкий рух, з природи річи националїстичний і в обороні „стану посїданя“ Туреччини, єсть противний всякому вгляданю європейских держав у внутрішні державні справи Туреччини. Тепер отже події в Монастири і в Константинополи в першім ряді псують плян і наміри анґлійскі. Нині порозумінє між Едвардом VII. а Николаєм II. не має вже значіня, бо ціла ситуация цілковито змінена. В справи деспотичної Туреччини лекше було мішати ся, як в справи конституцийної отоманьскої держави. Однако конституция Абдул Гаміда єсть доси ще лиш на папери. Від дальшого розвязку подій буде зависіти та зміна, котра може настати як у внутрішних відносинах Туреччини так у відношеню європейских держав до отоманьскої держави. Впрочім порозумінє в Ревли, о скілько оно дотикало європейских справ, і так не мало великого поводженя. Вість о намірeнім з'їзді президента Фалієра і Вільгельма II., Едварда VII. з Вільгельмом, вкінци послідна поголоска о імовірнім приїзді француского міністра заграничних справ Пішона до Берлина свідчить о тім, яку вагу європейскі держави привязують до мирного полагодженя ріжниць, о скілько они дотикають інтересів Німеччини.

Про дальші події в Туреччині наспіли такі телєґрами:

Константинополь. Оповіщено тут султаньске іраде в справі амнестиї для політичних вязнів, знесеня цензури і тайної поліциї В місті відбув ся великий мітинґ. Взяло в нїм участь богато тисячий людий, котрі відтак з музикою і хоругвами удали ся перед міністерство внутрішних справ і вручили великому везирови адреси для султана.

Атени. Ціла праса грецка витає з вдоволенєм несподївану зміну в турецкій політиц і висказує гадку, що ліберальне правлінє, коли тілько буде щиро ведене, принесе Грекам в турецкій державі часи розвитку і добробуту.

Атени. Аґентия атеньска доносить на підставі вістий з доброго жерела, що в цілій Македониї панує цілковитий спокій. В Монастири устроєно овацию в честь султана. Грецке населенє відбуло великі збори, на котрих з одушевленєм принято вість о проголошеню конституциї. В Саррес відбуло ся проголошенє конституциї в присутности 15.000-ної товпи. Духовеньство брало участь в тих зборах. По відчитаню султаньского іраде грецкий митрополит, турецкий муфті і болгарский духовний уцілували ся взаїмно перед народом, що привитано гучними оплесками. Взагалї видко, що

---

5)

Ідіоти.

(З анґлійского — Осипа Конрада).

(Дальше).

Опісля пані Левaль вибухла обуренєм:

— Ти лиха дочко... робиш менї ганьбу! Так, так, в батька вдала ся. І що з тобою буде... на другім сьвіті? А на сім... о, що за неслава!

І їй зробило ся страшно горячо. В серединї пекло єї огнем. Ломила руки, вкриті потом тревоги. Нараз стрепенула ся і не глянувши навіть на доньку, що стояла серед комнати і водила за нею холодними очима, стала глядати горячково за хусткою та парасолею.

— Гірше не буде як на сім сьвіті — відповіла Сузанна.

З парасолею в руцї і волочучи за собою хустку по долівцї, станула мати перед порогом і глубоко зітхнула.

— Мушу піти до сьвященика — відозвала ся горячково. — Я не знаю, чи ти говориш правду. Нещасна женщино! Они всюди тебе знайдуть. Чи тут лишиш ся, чи підеш. Для тебе нема вже місця на сьвіті.

Хоч була готова до відходу, все таки крутила ся без цїли по комнатї, поставила фляшку на припічок і тремтячою рукою старала ся накрити віками коробки від карт. Коли сьвідомість того, що почула, на хвилю щезла з єї мрачної тямки, здавало ся їй, що з єї мозку щось роскакує ся. На жаль єї голова не розлїтала ся на кусники, хоч се було-б для неї значною пільгою.

Зовсім несьвідомо згасила сьвічки одну за другою і в темноті напав єї страх. Кинула ся на лавку і почала зойкати. По хвилі замовкла і наслухувала віддих доньки, котру ледви бачила, як сиділа спокійно та випрямившись без знаку житя. В тих кількох хвилях постаріла ся. Непевним голосом і дзвонячи зубами, немов у передсмертних судорогах, відозвала ся:

— Бодай ти малою була сконала! Тепер я не буду сьміла старої голови на сьвіт показати. Є ще гірші нещастя ніж дурноваті діти. Бодай ти дурноватою була вродила ся як твої власні діти!..

Тоді стать доньки пересунула ся попри слабі, безбарвні зариси вікна і хвильку з'явила ся на порозі; відтак з лоскотом замкнули ся двері. Пані Леваль стрепенула ся від того лоскоту як спід тягару довгої змори і вибігла на двір.

— Сузанно! — крикнула голосно на порозї.

Довго, довго чула, як по скалистім склонї гори покотив ся камінь на пісок. Обережно йшла дальше, водячи рукою по мурі дому і широкими очима вдивляла ся в темряву пустого залива. Потім знову крикнула:

— Сузанно! То певна смерть!

Камінь зробив послїдний скок в темноту і она не чула більше нїчого. Нараз нова гадка прийшла їй до голови. Перестала кликати, обернула ся до чорної, мовчаливої пропасти плечима і пішла на дорогу до Плюмар.

З понурою рішучостию тюпала наперед, немов вибираючись в безнадійну дорогу, що можливо буде тревати до кінця житя. Глухий періодично повертаючий шум морских филь, що напирали на скали, ніс ся далеко в глубину краю, поміж високі плоти, які сторожили мелянхолійну самоту піль.

Вибігши на двір, Сузанна скрутила коло дверий на ліво і на березї пропасти причакнула за камінним валом. Потручений камінь покотив ся в підскоках на долину. Коли мати кликала за нею, Сузанна могла простягненою рукою дістати єї за спідницю, якби мала була відвагу рушити ся. Бачила, як мати відійшла і не рухаючись, зажмурила очи та притиснула ся до твердої, порепаної скали.

Нараз серед темряви з'явило ся перед нею між скалами, добре знане лице з бездушними очима та роззявленим ротом. Она скрикнула легко і схопила ся. Лице щезло, лишаючи єї між скалами тремтячою і майже без духа. Та ледви она стямила ся і сперла втомлену голову о скалу, коли лице знов показало ся. Підійшло зовсім близько і хотїло очевидячки дальше говорити там, де ще недавно перебила єму смерть. Сузанна стрепенула ся швидко і крикнула: „Геть менї з очий, а то ще раз так зроблю!“ Лице заворушило ся і понеслось, хитаючи ся в право то в ліво.

Сузанна поступила ся в одну сторону то в другу і завернула ся крок взад. В єї ухах

всюди настало втихомирене. Ріжні народности братають ся з собою.

Константинополь. Ціла праса витає з радостию новий зворот, висказує одушевлені подяки султанови і вказує на те, що та зміна прийшла без жертв, спокійно, не так як було в Персиї і Росиї.

Петербург. Росийска праса витає з вдоволенем заведене в Туреччині конституциї, однако підносить, що треба вижидати дальшого розвитку подій, бо можна побоювати ся небезпечного замотаня балканьської справи.

По отвореню сербскої скупштини, зложив міністер просьвіти, Николич, іменем правительства заяву, в якій проґрамою правительства зазначено полагоджене буджету і торговельного договору з Австро-Угорщиною. Молодорадикальний посол Стоянович зложив заяву, що его партия не думає робити правительству перепон. Відтак прочитано королївский указ, який предкладає скупштині буджет та торговельний договор з Австро-Угорщиною.

Отсим почала нова скупштина разом з лише що покликаним до державної керми, кабінетом Велимировича свою важку роботу привертаня в Сербії нормальних відносин. Можна надіяти ся, що довершене під натиском короля порозуміне між молодо- і старорадикалами доведе до полагодженя буджету, через що вирятує ся край під прикрого стану ex lex, та доведе до заключеня торговельного договору є Австро-Угорщиною, яке буде мати велике значінє для економічного поратованя Сербії. Через час має теперішний кабінет бути обновлений трема молодорадикальними мужами довіря, то не можна мати надії, щоби він удержав ся довго по полагодженю згаданих конечностий державних. Розлад між старо- а молодорадикальною ґрупою вибухне незабаром при обсаджуваню нових урядів і Сербія опинить ся перед новою кризою.

Причиною того — незвичайне безладє, яке панує тепер в Сербії. Після вимордованя Обреновичів, держав власть в Сербії в своїх руках властиво Пасич, який перед королем грав безупину ролю мужа провидіня, а тимчасом вічно інтриґував і деморалїзовав сербске громадяньство. Своїх прихильників партийних наділяв всїлякими правительственними концесиями, з яких користав і сам. Уряди обсаджував тілько своїми людьми, які певні безкарности, ломили закон на кождім кроці. Самоволя адміністрациї і полициї дійшла до нечуваних розмірів, так що прим. в Білгороді після інструкций міністра судівництва постріляно у вязници братів Новаковичів. Число мордів і рабунків дійшло за часів Пасича в Сербії до нечуваної скількости, так що публичне безпеченьство стало в краю ілюзиєю. Що більше, Пасич ударемнював всякі проби привернення нормальних відносин в скупштині. В попередній скупштині — як відомо — викликала конфлїкт справа апанажів престолонаслїдника. Пасич вставив був апанажі на сей рік в буджет, против чого була підняла ся опозиция молодорадикалів. Але хоч сам престолонаслїдник заявив був в письмі до президента скупштини, що він резиґнує з апанажів, то Пасич не хотів ніяк відкликати того предложеня, але всїми силами старав ся его переперти, через що тілько розогнював міжпартийну боротьбу. Інтриґанство Пасича стане тим виразнїйше, коли згадати, що опозиция хотіла поладнати апанажі престолонаслїдника раз на все, а Пасич тому противив ся, щоби тілько збирати материял до конфлїктів між короною і народом та відограти ролю безвпинного і єдиного спасителя королївских інтересів.

Та не лише у внутрішних відносинах викликала робота Пасича злощасні наслідки. Також заграничні відносини довів він до так сумного стану, що король Петро не має тепер ані одного приятельского двору. Інтриґи против Болгариї довели до того, що тепер кн. Фердинанд остентацийно виминає Білгород і їде в Европу постійно тілько через Букарешт. Ще сумнїйші відносини запанували між Сербією і Чорногорою, де сербскими руками підготовлювано заговор против кн. Микити. Ворожнеча між Чорногорцями і Сербами дійшла до того, що Чорногорці тілько тому не поїхали на всеславяньский з'їзд до Праги, що там були і Серби. Лист, який в тій справі вислав чорногорский президент міністрів, Томанич, був зредаґований таким тоном, що президия з'їзду уважала за відповідне держати его в тайнї аж до покінченя з'їзду.

З сего видно, що кабінет Велимировича стає перед дуже важкою задачою, а чи не найтяжші трудности прийде ся мабуть перебороти новому сербскому міністрови справ заграничних, Мильовановичеви, що доси був сербским послом в Римі. Найбільших перепон може однак правительство сербске побоювати ся таки з боку старого інтриґанта Пасича, хиба щоби він де виїхав з Сербії.

ще гомонів власний крик і єї зібрав ляк серед нарушеної тишини ночи. Пішла на сам край і почула стрімку пропасть під ногами. Щоби не впасти, зісунула ся навманя долів. Морский пісок немов ожив; шутер котив ся перед нею, гонив за нею з гори і біг з чимраз більшим шумом по обох боках з нею навздогін. Кріпшаючий шум перемінив ся в сильний, протяжний гук, начеб ціле каменисте узгірє підвелось до гори, аби кинути ся в залив.

Ноги Сузанни ледво дотикали ся склону, що немов котив ся разом з нею. На самій долині она спотикнула ся, скочила з отвертими раменами наперед і гепнула з розгоном на землю. Однак в тій-же хвили підняла ся та озирнулась швидко, затиснувши в руках пісок, який захопила падучи. І знову побачила лице в якімсь дивнім сьвітлі, що виглядало серед темної ночи як блїда пляма.

— Геть менї з очий! — крикнула з тою силою, з тим болем, з тою тревогою і з тим завзятем, які заставили єї до удару, на жаль безхосенного, бо не міг зробити его німим, прогнати їй з очий. Чого він ще тепер хотів? Преці вже не жив. Неживі чоловіки не дістають дітий. Чи не покине єї ніколи? Кричала до лиця і махала простягненими руками. Здавало ся їй, що чує віддих отвореного рота і з криком розпуки втікала плоскою рівнинoю.

Не зважаючи на утому, бігла боса наперед. Попри неї пересували ся високі, острі скали, що виринали з блискучої поверхні води як вежі затоплених повеню церков. Далеко, ліворуч, побачила щось дивного: широке сяєво, довкола котрого крутили ся густі тїни. Нараз почула голос: „Хто там?" і відповіла диким вереском. Він годен був ще кликати... Хотів певно, щоб она станула! Ніколи!... Се она бігла попри гуртoк людий, що збирали морску траву і причакнули зі страху довкола ліхтарнї, почувши крик пересуваючої ся тїни.

Мужчини поспирали ся на вили від сїна і тревожно витріщили очи. Одна женщина упала на коліна, перехрестила ся і стала молитись. Мала дівчинка з фартушком, повним болотнистої трави, почала плакати і притискала свій мокрий тягар до мужчини, що держав сьвітло. „Нобігло до моря" — сказав один з них. Другий голос сказав: „Приплив надходить! Дивіть, які великі баюри! Чуєш... жінко... там! Ходи сюди!" Рівночасно відозвало ся кілька голосів: „Та ходім! Най мара летить на море!" І стовпившись довкола сьвітла, громадка пішла дальше.

Нараз один мужчина закляв голосно. Піде і подивить ся, що там таке. То був голос жіночий; він подивить ся. Женщини запротестували голосно, а все таки з гурту виділила ся висока стать і пішла. Перепуджені закликали за ним одноголосно, але у відповідь донесло ся до них крізь темноту однїсеньке глумливе слово. Одна женщина зітхнула. „Такі сами собі винуваті" — сказав поважно якийсь старий чоловік. І поволи потягли дальше, хитаючись сюди і туди в мягкім піску, та шептали між собою, що Мільот не боїть ся нічого, не має ніякої віри та що колись по стигне его сумний конець.

Коло острова „Крука" дігнав Сузанну приплив; вода забирала їй вже по кістки. Пристанула задихана. Чула шум моря, відчувала его холодні обійми і могла, вже трохи спокійнїйше, розріжнити по однім боці темну, невиразну масу „Крука", по другім боці довгу піскову лаву. Оглянула ся і здовж зоряного овиду далеко побачила зазубрену лїнію скал. По другім боці, майже напротив неї, сіріла церковна вежа в Плюмарі; висока, струнка піраміда, що кінчасто стріляла до вкритого звіздами неба.

Чула ся дивно спокійною. Знала, де була, і почала собі пригадувати, як сюди прийшла та чому. Байдужними очима споглядала в сїру темноту. Була сама одна; коло неї не було нїчого, ані живого ані мертвого.

Тихо підсував ся приплив і витягав наперед довгі, нетерпеливі рамена — дивні річки, що підбігали поміж піскові лави в глубину краю. З таємничою швидкостию більшали стави в тїнях ночи, а рівночасно далеко гомонїло широке море, ударяючи з ритмічною правильностию о залиту лїнію берега.

(Конець буде).

Новинки.

Львів, дня 27-го липня 1908.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував канцелярийними офиціялами в полишенем в дотеперішних службових місцях, канцелїстів: Каз. Добровского в Станиславові, Ів. Масюки в Борщеві. Людв. Унанта в Підволочисках і Й Поспішіля в Городку.

— **Запомоги для потерпівших від елементарних нещасть.** Президия ц. к. Намісництва виасиґнувала в послідних часах на запомоги для повітів навіщених повеню і иншими елементарними нещастями, як градом і т. ин. слїдуючі суми: для бохеньского повіта 3000 К, бржеского 3000 К, сяніцкого 5000 К, ярославского 5000 К, перемиского 10.000 К, хшанівского 12.500 К, добромильского 10.000 К, вкінци другу запомогу для громади Ющина в повіті живецкім в квоті 5000 К.

— **50-лїтний ювилей** заводової праці обходив в суботу дня 25 с. м. п. Корнель Щенсцікевич, машиніст друкарні Gazet-и Lwowsk-ої і „Народної Часописи". Ювилятови, котрий серед друкарскої братнї тїшить ся великою симпатиєю і поважанем, складано численні желаня. При тій нагоді складає і наша редакция п. Щенсцікевичеви сердечні желаня.

— **Про дивне явище природи** пишуть з Олеська: В середу дня 22 с. м., оглядали мешканці Олеська в золочівскім повіті дивне явище на небі. На північнім сході, з середини темної хмари спустив ся в скіснім напрямі (на всхід спрямований) білий стовп. Стовп сей, дуже довгий але вузенький, прибрав спершу вигляд рівної лїнії. Рівночасно однако з тим, як зменшав ся той стовп (при чім було вражінє, що він лїзе в хмару) чим раз більше також викручував ся. Аж вкінци в виді покрученого вужа зовсім зник. Додати належить, що стало ся то в саме полудне та тревало кілька минут.

— **Рабунок в ясний день.** Недалеко рогачки Городецкої у Львові напав в пятницю пополудни зарібник з Замарстинова Ів. Гонсьор на їдучого в товаристві сина Ів. Голого, селянина зі Скнилова і вирвавши єму з рук шкіряну торбину, місткую 149 К 28 с., почав утїкати. За робітником пустив ся в погоню син Голого, Гринько і і зловив его та придержав при помочи перехожих

на площи Унії берестейскої. Гонсьора, котрому відобрано зрабовані гроші, віддано до поліцийних арештів.

— **Крадіж у вел. князя.** До мешканя перебуваючого у Франценсбаді великого князя Николая вломили ся оногди в ночи злодії і украли 500 банкнотів по 100 рублів та ріжні річи з золота. Поліция не попала на слід вломників.

— **Репертуар руско-народного театру в Косові.** (Саля „Сокола“). Початок о 7 вечером.

Ві второк дня 28 липня „Продана наречена“, опера в 3 діях Ф. Сметани.

В четвер дня 20 липня с. р. „Суета“, комедия в 4 діях Карпенка Карого.

В суботу дня 1 серпня „Барон циганів“, оперета в 3 діях Стравса.

В неділю дня 2 серпня „Маруся Богуславка“, образ з давних часів зі співами і танцями в 5 діях М. Старицкого.

Ві второк дня 4 серпня „Галька“, опера в 4 діях С. Монюшка.

В четвер дня 6 серпня „Запорожець за Дунаем“, народна оперета в 3 діях Артемовского. Закінчать: „Вечерниці“ твір музичний в 1 дії Ніщиньского.

Білети продае „Народна Торговля“. а від 6 години в день вистави каса театру.

— **Закон о винагородах для родин резервістів.** Що йно ухвалений закон складае ся з 12 параґрафів. — § 1 постановляе, що до відшкодованя мае право родина вояків, котрі належать до нечинної армії покликаних до войскових вправ і родина вояків, призначених до доповняючої резерви, коли ідуть до войскової муштри; але право се признае ся родині тілько тоді, коли еї утримане головно залежить від зарібку покликаного. До родини зачисляе закон жінку покликаного, его діти правесні та его батьків. — § 2 постановляе, що родина покликаного не мае права до відшкодованя, коли він і підчас войскових вправ побирае свою платню чи заслуженину; так що в тім часї не мае жадного убутку в доходах. — § 3 означуе висоту відшкодованя, мае оно рівнати ся половині платнї звичайного робітника в тім судовім повітї, відки походить покликаний. Висоту того зарібку стверджуе староство. — § 4 постановляе, що час подорожи до місця замешканя вчисляе ся також до того часу, за котрий родинї покликаного належить ся відшкодоване. Коли покликаний в часї покликаня пробував за границею, то его подорож на вправи чи муштру числять ся від граничної стациї. Коли покликаний без власної вини занедужае підчас вправ чи муштри, так що він не може на час вертати до дому, то весь час недуги аж до повороту до дому вчисляе ся до того часу, за котрий родині належить ся відшкодоване. — § 5 постановляе, що лише покликаний мае право зголосити ся о відшкодоване для своеї родини. Він мае також назвати того з поміж своеї родини, котрому відшкодоване мае виплачуватись; коли назве кілька осіб, то мае також подати, як розділити поміж них відшкодоване. Власть адміністрацийна не мае жадного впливу на те, як відшкодоване мае розділити ся між управнених. — § 6 каже, що покликаний мае право або письменно або устно зголосити ся о відшкодоване для своеї родини до тої політичної власти, через котру дістав вїзване до вправ чи до муштри. Зголошуватись можна ще й в чотири тиждні по скінченю справ. — § 7. Про право до відшкодованя рішае сторостcво а в разі рекурсу краеве правительство. — § 8. Коли покликаний завчасу зголосить ся о відшкодоване, то мае виплачувати ся управненим що тиждня наперед — § 9. Признані відшкодованя не підпадають ніякій екзекуциї анї фантованю. — § 10. На жадане політичної власти мають громади обовязок помагати при виконуваню сего закона. Так само каси хорих обовязані на жадане політичних властий давати поясненя, потрібні до ствердженя права на відшкодоване або до виміру его висоти. — § 11 постановляе, що всї подання, протоколи, рекурси і поквітованя в справі тих відшкодовань вільні від стемплів. — § 12 постановляе, що сей закон входить в житe з днем 1 серпня с. р.

— **Міністри на відпустці.** П. Президент міністрів бар. Бек перебувае тепер в Карлових Варах, звідки поїде до Тироля. П. Міністер зелізниць Дершата замешкав в Кіссінґен. П. Міністер торговлі Фідлер перебувае в Ґрадо. П. Міністер хліборобства Ебенгох виїхав до Гальштад. П. Міністер для Галичини Абрагамович сидить в Мариенбаді. П. Міністер просьвіти Мархет перебувае в Ґаштайн. Німецкий міністер земляк Праде замешкав в Ліберци. Ческий міністер земляк Прашек виїхав до своїх дібр в Чехах. П. Міністер скарбу др. Коритовский, який з причини виготовлюваня буджету не може бути далеко від Відня, перебувае в Семерінґу.

— **Траґічна смерть.** „Раді“ доносять з Полтави: Дня 21 с. м. утопив ся, ратуючи жінку на ріці, відомий місцевий діяч, бувший редактор „Рідного Краю“ і співробітник „Ради“, присяжний адвокат, Микола Дмитрієв. Похорони відбули ся в середу в Полтаві.

— **З угорскої Руси.** Дня 13 с. м. помер о. Теодор Легеза, парох в Ділку, унґварскої епархії, дописуватель угорских часописий, а головно „Науки“, в 63 р. житя. Покійникови присьвячуе редакция унґв. „Науки“ передову статю, в якій величае его як ревного народолюбця. — Пряшівский епископ о. Іван Валій обходив дня 15 с. м. 25-літний ювілей свого епископства.

Телеґрами.

Ішль 27 липня. Цісар зложив вчера о год. 8 рано парохови Бурґу о. дрови Маеровн желаня з нагоди его ювилею.

Штокгольм 27 липня. При передвчерашнім ґалевім обіді король Ґустав виголосив тоаст в честь президента Фалїера і Франциї. Фалїер подякував також тоастом.

Константинополь 27 липня. До султана надходить сотки депеш з подякою за надане конституциї. Також праса турецка вислала подяку за знесене цензури.

Атени 27 липня. Грецкий король від'їхав до Есле-Бен. Імовірно стрітить ся він в Раконіджі з королем Віктором-Емануїлом.

Севель 27 липня. Царский яхт „Стандарт“ прибув сюди з царем і царицею на покладі вчера о годині 8 рано.

Константинополь 27 липня. Вчера проголошено вже у всіх повітах Туреччини надане конституциї і безпроволочне заряджене виборів.

— **Конкурс.** В лїцею з правом публичности тов-а „Руского Інститута для дівчат в Перемишли“ е до наданя слїдуючі посади: 1) учительки з ґрупи історичної; 2) учительки з ґрупи фільольоґічної (нової); 3) учительки з ґрупи математично-природн; 4) учительки з кваліфікациею до шкіл народних або виділових яко педаґоґічної настоятельки. На сю посаду може рефлектувати лиш учителька з педаґоґічним досьвідом в веденю дівчат в шкільнім віцї в напрямі релїґійно-моральнім і патриотичнім; 5) учительки до конверзациї у францускій мові. — На перші 3 посади вимагае ся іспиту до шкіл середних. Подання найпізнїйше до 20 серпня с. р. під адресою: Видїл тов-а „Руский Інститут для дівчат“ в Перемишли.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00 **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, **11·43,** 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 25/7): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідае: **Адам Кроховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).